

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniversalis Historiæ Ecclesiasticæ Medvlla

Pareus, Daniel

Francofurti, 1633

Imperatores Orientis à Phoca vsque à Caroli M. tempora.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64973)

IMPERATORES ORIENTIS

à Phoca vsque à Caroli M.

tempora.

Quartæ ætas Ecclesiæ adhuc fuit deterior, à Phoca parricida, qui omnia indulgebat Pontificibus, vt facinora sua expiaret, vsque ad Carolum Magnum: & quia Roma illis temporibus à Barbaris deuastata fuerat, & Imperatores Constantinopolim commigrarant, sedem, & exarchatum, omneque dominium ad se rapere cœperunt Pontifices: Tunc vtrunque gladium acceperunt Papæ, tunc contra *εἰκονομαχίης* in Oriente disputatum est: Tum Roma fuit asylum Idolorum: Tum veræ Ecclesiæ notæ plane exuffari cœperunt: tunc Missa passim credi cœpit sacrificium expiatorium pro viuis & mortuis. Tum denique docendi munus, & gerendi curam pastoralem inter plerosque Episcopos cessauit.

Phocas igitur Imperator electus Anno Christi 602. primus ianuam patefecit Pontificibus Romanis ad omnium Ecclesiarum primatum: alias ineptus, & indignus tanto fastigio.

Heraclius in Monothelitarum hæresin incidit, quam etiam aliquot eius successores sunt amplexi. Grauius etiam afflictus est à Cosroe, Persarum Rege, qui Palæstinam, Iudæam, ac Hierosolymam cepit, interfectis nonaginta millibus Christianorum.

In eiusdem Heraclii tempora incidunt initia horrendæ blasphemix Mahometicæ, & regni Saracenicæ.

Constan-

Constantinus Iunior, Heraclii filius, sinceræ religioni deditus fuit, extinctus veneno à no- uerca Martina, adiuuante Pyrrho, Patriarcha Constantinopolitano hæretico.

Constans, filius Constantini, nepos Heraclii, non solum Monotheletarum hæresin vtraque manu recepit, verum etiam extreme eos perse- cutus est, quoscunque contrarium sentire, aut docere, deprehendit.

Constantinus, dictus Pogonatus, magna cu- ra, singulari studio, incredibili pietate in hoc incubuit, vt, cum Ecclesiæ horribiliter dilace- rata, distracta, ac deformatæ essent à secta Mo- nothelitarum, sextam Synodum Constantino- politanam, quæ Oecumenica iure cognomina- tur, egeret; & in ea, ventilata tota controuersia, iusto ac legitimo modo, veram sententiam per- spicuis testimoniis erutam & confirmatam, am- plecteretur & exequeretur, totamq; Ecclesiam tranquillitati restitueret. Qua quidem in parte, Constantini Magni exemplum sibi ob oculos posuit, & sui muneris rationem, & gloriam Dei, atque ædificationem Ecclesiæ, pio pectore ex- pendit.

Iustinianus II. Ecclesiæ & politiæ damni plu- rimum dedit.

Leontius Imperium adeptus, Iustiniano na- sum præcidit.

Tiberius Absimarus Leontio itidem nasum amputauit, & in monasterium detrussit.

Philippico oculos effodit Artemius, regnoq; expulit propter incommoda plurima, quibus Ecclesiam & politiam affecerat, Arte-

Artemius Anastasius, Orthodoxam fidem tu-
ratus est, sed per inuidiam imperio deiectus, &
in monasterium inclusus.

Theodosius Adramittenus imagines in tem-
plis restituit. Postea monasterium ingressus, vi-
tam in eo transegit.

Leo Isaurus iussit aboleri imagines in tem-
plis, idololatriæ causa. Inde nominatus est Ico-
nomachus, & tam ingrata res hæc accidit Ro-
mano Episcopo Gregor. III. vt contra eum ful-
men excommunicationis ediderit, & Italiam ad
defectionem impulerit, prohibens ei tributum,
soluere. Ita potestatem Imperatoris Romani à
se dimouit Pontifex, seq; cum Francis coniun-
xit. Idem Imperator Leo, Iudæos & Montanos,
vi coegisse dicitur ad Baptismum.

Constantinus, Leonis filius, vehementius,
quam Pater, egit aduersus imaginum cultores,
& eas aboleri magna seueritate conatus est.
Propterea rapistæ eum ignominioso nomine
Copronymum appellabant, & pessima quæque
de eo prædicabant.

Leo IV. Constantini filius, patrem & auum
imitatus est in delendis imaginibus, aduersan-
tesque grauitèr puniuit.

Leone mortuo, Irene, cum filio suo Constan-
tino VII. adolescentulo decem annos impera-
uit. Commendantur ambo ab historicis, quod
imaginum fuerint adoratores, & quod idola &
ornatus eorum, quæ à maioribus suis pie erant
remota, restituerint: eosque grauitèr afflixerint,
qui refragabatur. Hoc tempore Saraceni quoq;
& Ara-

& Arabes, ob suæ religionis propagationem, passim Christianos affligerunt. In Saxonia etiam Widekindus sæuit in Christianæ professionis doctores.

PAPÆ ROMANI A BONIFACIO
Tertio, vsque ad Leonem
Tertium.

Bonifacius III. patria Romanus, electus est Anno Christi 607. Inter Romanos autem & Constantinopolitanos Episcopos de Principatu erat contentio, quæ multis annis durauerat. Nam Constantinopolitana Ecclesia sese primam omnium assererat, itidem faciebat Romana. Cum autem Bonifacius agnosceret, non posse Romanam Ecclesiam summa illa dignitate potiri, sine Imperatoris consensu, & videret Phocam Constantinopoleos patriarchæ esse iniquiorem, propter reprehensum scelus aduersus Mauritium perpetratum; sese insinuauit in Phocæ parricidæ amicitiam, & imaginem eius Romanam missam honorifice excepit, & assentando, ac cædem eius probando effecit, vt Romana Ecclesia caput omnium aliarum à parricida constitueretur. Annuente igitur Phoca, Romana Ecclesia Pontificatus & Papatus nomen accepit, cum plenaria potestate conuocandi & dimittendi Synodos, confirmandi & abolendi ea, quæ in Synodis essent decreta. Non diu autem Bonifacius in isto fastigio sedit, sed mense nono, morbo correptus, interiit, anno Christi 608.

Boni-